SPORT

DORINȚA LUI:

CAMPION la J.O.

Interview cu Ion Moina

— Dela corespondentul nostru din Cluj —

Știm că toată lumea sportivă a țării cunoaște numele lui Ion Moina. In acelaș timp, însă, știm că fiecare dintre noi, care poartă în suflet entuziasmul sportiv ar d. să afle ceva mai mult despre omul care este fără îndoială cel mai bun atlet al țării și care a atras atenția întregei lumi sportive asupra desvoltării sportului în România nouă democratică.

In acest scop, ne-am deplasat la Școala Comercială din str. 1 Mai, unde l-am găsit pe profesorul Moina în sala de gimnastică, preocupat cu predarea unei ședințe de educație fizică.

— Cărui fapt se datoresc succesele răsunătoare ale atletismului românesc — a fost prima întrebare ce am pus-o campionului nostru.

— Astăzi, în țara noastră — răspunde Moina — se dă o atenție mult mai mare sportului ca în trecut și în special atletismului, care este baza tuturor sporturilor. Organizarea competițiilor este cu mult mai perfectă iar deplasările numeroase în străinătate ne-au ajutat foarte mult să ne perfecționăm și să ne dăm seama de lipsurile, pe care trebue să le înlăturăm. Ducem o lipsă foarte mare de antrenori pricepuți. Avem în total doi antrenori foști campioni. Ne trebuesc neapărat mai mulți și înainte de toate antrenori străini. Mă gândesc că am putea aduce antrenori din Ungaria, sau din Cehoslovacia. Sunt sigur că O.S.P.-ul va realiza acest deziderat.

— Care a fost cel mai palpitant concurs la care ai participat?

— A fost cursa de 200 m. dela Praga. Puteam să-i bat pe americani, dar am avut ghinion. Trebuia să alerg pe culoarul întâi, ceea ce este un desavantaj căci nu poți fugi pe marginea internă fără ca să te lovești de alergătorul din culoarul 2. Am pierdut cu o lățime de piept, față de cei mai buni alergători din lume, după ce am condus 140 metri. Timpul lor a fost de 21.2 sec. iar eu mi-am egalat recordul cu 21,4.

— Te simți epuizat după o cursă atât de obositoare cum e aceea de 400 de metri?

— Nu niciodată. Simt totdeauna că aș putea da mai mult, dacă m'ar forța cineva. Se vede aceasta pe fotografiile făcute în fața finishului. Fața mea nu e niciodată crispată. De altfel, prof. Betato dela Universitatea „Regele Ferdinand I" mi-a spus că am o inimă ideală pentru 400 de metri. Pulsul meu după un asemenea efort urcă numai la 100-1 și își revine în câteva minute, după cum s'a exprimat profesorul: „Cu toate că ești atât de simpatic publicului sportiv, norocul tău este că ești un... „para-simpatic".

— Ce părere ai despre limite în atletism?

— Suta de metri se va alerga și sub 10 secunde. Dacă jocurile Olimpice nu s'ar fi întrerupt, desigur că am fi ajuns deja la acest rezultat. 400 m. se va alerga cu siguranță sub 46 secunde. In general însă, la distanțele mici cred că suntem foarte aproape de limită. La distanțele mari prăjină, lungime și probele de aruncare, limitele vor putea fi încă depășite cu mult.

— Cum apreciezi legăturile noastre cu Ungurii?

— Pe acest teren, s'a împlinit o bună parte dintr'o veche dorință a mea. Trebuie să intensificăm cât mai mult legăturile noastre cu Ungurii. Noi avem de câștigat de pe urma acestui fapt și realizăm pe deasupra una din cele mai frumoase pagini din istoria celor două neamuri, care au trăit atâta vreme învrăjbite. S'a dovedit că lucrul acesta este posibil și mai ales noi sportivii îi dovedim de fiecare dată. Eu m'am bucurat la Budapesta de o primire excepțională. La jocurile Balcanice, după victoria mea la 400 de metri, Ungurii au fost aceia care m'au ridicat pe brațe. Sprinterii Bartha, Goldoványi, Csányi, apoi Garai și Nemeth, sunt prietenii mei cei mai buni. Când le-am vorbit de greutățile ce întâmpinăm încă acasă la noi, în jurul antrenamentului, mi-au spus că i-ar bucura să pot face antrenamentul împreună cu lotul lor olimpic. Un gest cât se poate de frumos din partea lor.

— Ce planuri ai pentru viitor?

— Sper să devin un bun antrenor și să scot de sub mâna mea elevii cări să bată toate recordurile mele. Idealul meu cel mai apropiat însă, sunt jocurile Olimpice. VREAU SA CASTIG CURSA PE 400 DE METRI!

Ne-am luat rămas bun dela Ion Moina și i-am urat mult succes pentru viitor.

I. D.

„Imnul tinereții"

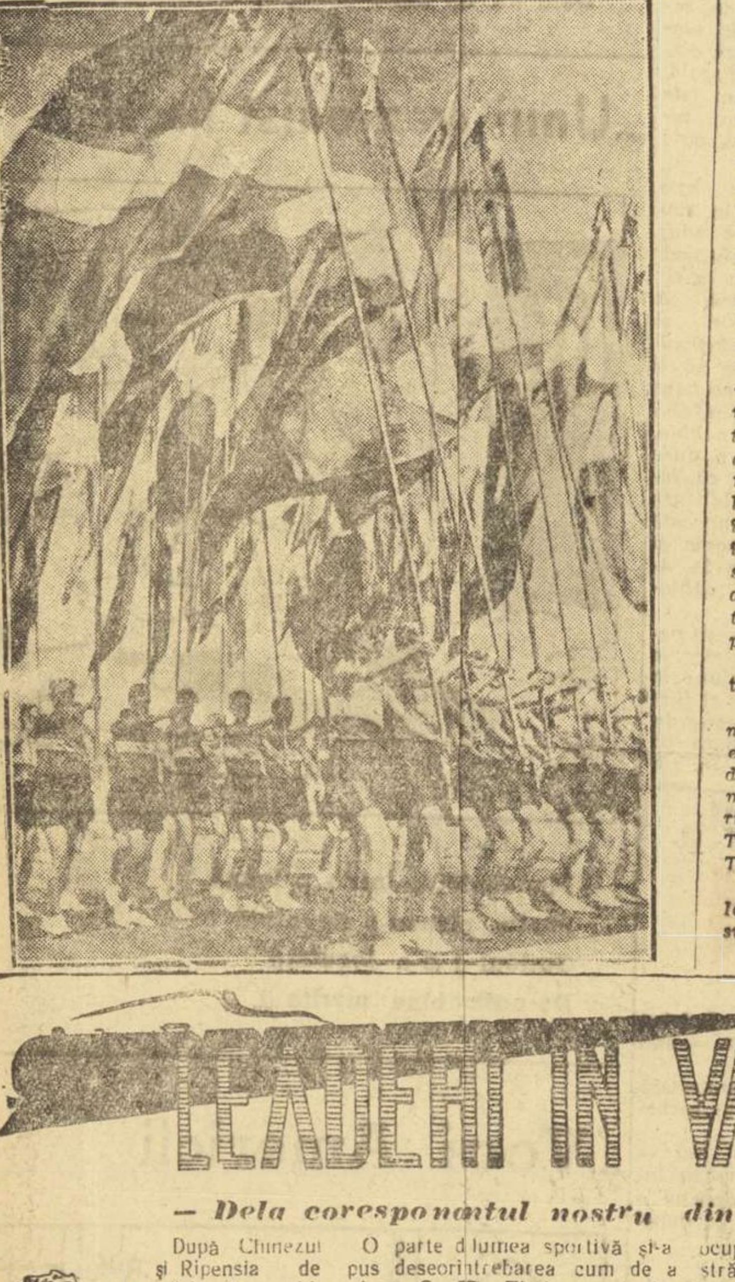

LEADERI IN VACANȚĂ

— Dela corespondentul nostru din Timișoara —

După Chinezul și Ripensia de odinioară, echipa C. F. R. Timișoara a reușit în campionatul de toamnă o performanță demnă de renumele foot-ballului timișorean.

Campionatul a luat sfârșit, dar feroviarii timișoreni nu se gândesc deocamdată la odihna bine meritată.

„Nu avem încă vacanță — ne-a declarat tov. ing. Savi, președintele Clubului Sportiv Sindical C. F. R. Timișoara.

In zilele de 21 și 23 Decembrie jucăm la Tirana, satisfăcând un vechi angajament. La începutul lunei Ianuarie 1948, vom întreprinde un turneu în Franța și în Africa de Nord. Ducem tratative în vederea unui turneu în Belgia. Dacă însă vor interveni piedici în calea acestor turnee, atunci jucătorii vor lua vacanță timp de o lună, urmând ca pe la începutul lunei Februarie să înceapă antrenamentele de gimnastică.

O parte d lumea sportivă și-a pus deseori întrebarea cum de a ajuns C. FR. Timișoara leader al Diviziei. Tov. ing. Savi găsește explica în faptul că, jucătorii, împnă cu conducerea, formează o adevărată familie. Peste tot nește unitatea, iar divergențele dacă au existat în trecut, au t complet eliminate. Conducerea jucătorii știu că nu e atât de or să-și păstreze locul ocupa în prezent în fruntea foot-ballui românesc. Succesele nu i-a făcut înfumurați. Dimpotrivă. Noi trebuie să mai învățăm mu technică — declară tov. ing. S — ca să ne ridicăm la vec nivel al footballului timișorea.

Această nță de a progresa, animă, deotrivă, pe toți feroviarii timișoi. E destul să amintim cazului Reuter, vechiul internațional ccidentat în luna Octombrie Budapesta. El arată atâta ambițientru reintrare pe teren încât uimit chiar și pe medici. AstăReuter merge spre însănătoșire mplectă.

Luându-ne rămas bun dela conducerea pei feroviare, preocupată cu pregătirea turneului în străinătate, am aruncat o privire asupra vitrinei arhipline de trofee, cupe, fanioane, plachete, care în totalitatea lor glăsuesc despre victoriile CFR-iste, nu numai ale footballiștilor, dar și ale canoteurilor, luptătorilor etc.

Aceste simboluri ale victoriilor repurtate în trecut arată mai mult ca orice, că CFR Timișoara are neapărat nevoie de un stadion, pe care a și început să-l clădească, din resurse proprii. Dar pentruca stadionul să poată fi inaugurat, după cum se plănuește, anul viitor, este nevoie de sprijinul forurilor superioare CFR, care întotdeauna s'au arătat înțelegătoare când era vorba de desvoltarea sportului sindical.

E. Petrariu

Cum se acordă „11 m." în footballul sovietic chiar dacă balonul e în terenul adversarului!

— Și alte modificări în regulamentul de joc, comunicate de arbitrul LATAȘEV—

Sporturile au de multă vreme legi scrise. Dar peste ele au trecut anii, cu prefaceri sociale, cu condiții de viață modificate. Și iată dintr'odată legile acestea devin neconforme cu realitățile. Mai dăinuiesc astfel de legi și astăzi, dar oamenii lumii noui sunt porniți să le modifice.

Matchul e în toiu... La un moment dat, portarul uneia din echipe este rănit și purtat pe brațe afară. Regulamentul e categoric: „este permis unuia din coechipieri să-i ia locul, dar nu va intra un jucător nou". Și, vădit handicapată, echipa în 10 oameni va pierde matchul... Pentrucă lipsa portarului, a unui jucător de specialitate, poate influența jocul iar rezultatul va fi departe de a corespunde raportului real de forțe dintre cele două echipe.

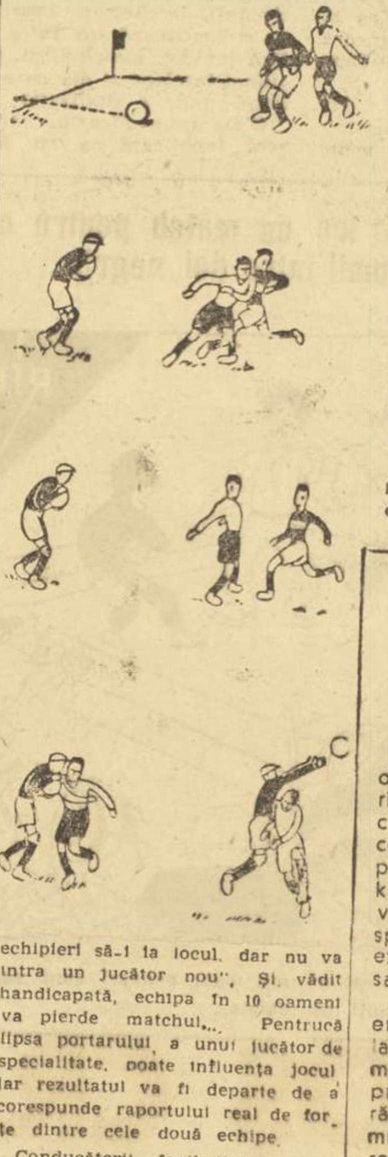

Conducătorii footballului sovietic au adus regulamentului o modificare esențială — care se pare că va influența și revizuirea regulamentului internațional, pentru că mulți antrenori străini s'au exprimat astfel: „Schimbarea jucătorilor în timpul matchului este conformă cu scopul". Așa dar, în U. R. S. S., este permisă o singură dată în cursul jocului, schimbarea portarului cu alt jucător din rezervă.

Dar în regulamentul footballului sovietic s'au introdus multe inovații, despre cari ne vestește cunoscutul arbitru internațional Latâșev. Vom reda cele care ni se par mai interesante și mai instructive, însoțite de comentarul nostru.

● **Se interzice antrenorilor și persoanelor din administrația cluburilor de a sta în apropierea porții și de a da vreo îndrumare sau vreun sfat relativ la joc, dealungul tușelor terenului. Cluburile sunt sfătuite să așeze băncile dincolo de pista de sgură în lungimea terenului sau la 4 metri de linia porții, între linia de 16 m. și steagul de colț.**

Oare echipele nu vin suficient de pregătite pe teren, pentru a mai avea nevoie și de ajutorul celor de afară?...

● **Regulamentul permite îmbrânciri cu pieptul sau cu umărul, cu mâna lipită de corp, numai dacă acestea intervin în lupta directă pentru minge. Nu este însă permis să îmbrâncești adversarul care încearcă să intre în posesia mingii, dacă aceasta o faci nu cu țelul luptei directe, ci numai ca să dai posibilitate de joc altui coechipier.**

Se întâmplă adesea, când vezi că nu poți ajunge mai repede la minge, să împingi pe adversar pentruca mingea trecând să ajungă la un coechipier...

● **Este permis să împingi pe adversar din spate, dacă acesta te împiedică intenționat să iei mingea, dorind să joace singur!**

Este o regulă curajoasă și unora le va părea prea „tare". Ei bine, este în primul rând un corectiv pentru drublinguri pe loc (împrejurul lui însuși) și apoi o somație pentru cei care obișnuesc să te blocheze cu corpul (spatele) ca să lasă mingea peste linia de poartă și să beneficieze de o lovitură dela poartă...

● **Este permis să îmbrâncești pe portarul care ține mingea în mâini sau îl împiedică pe adversar să joace.**

Poți merge până acolo încât să-l împingi cu tot cu minge în poartă, dacă nu-i dă drumul imediat. Și arbitrul va fluera goal valabil! Iată de ce este bine a învăța pe portari ca în cazuri dificile să boxeze mingile, să le respingă cu pumnii, pentru a nu risca să fie împinși înpoartă, cu mingea prinsă.

● **Nu este permis a opri pe adversar cu pieptul, împiedicându-l să ajungă de minge așa cum fac deseori apărătorii, apărându-și portarul — partener de atacul adversarului. Pedeapsa prevăzută pentru această culpă este: 11 m.!**

Deasemenea, după noulle modificări, se acordă penalty pentru anumite călcări grave de regulament, indiferent de locul unde se găsește mingea — chiar dacă ea se află pe cealaltă jumătate a terenului — numai să fie „în joc"! Adică, în cazul în care infracțiunea se produce într'un moment când jocul este oprit din alt motiv, se reia jocul de unde a rămas, iar jucătorul vinovat va fi avertizat sau eliminat după gravitatea delictului săvârșit! Oare în basketball nu există acelaș principiu care mai tempereazâ pe jucători?

In noul regulament sovietic se pedepsește deasemenea foarte grav încercarea de a „tărăgăni" jocul („tragerea timpului"), de a șicana pe adversar (prin îndepărtarea mingii dela locul de unde acesta are de bătut o lovitură liberă) sau de a nesocoti distanța „zidului" (9 m 15). Acestea se socotesc grave călcări de regulament și vor fi pedepsite de arbitru până la excluderea jucătorilor de pe teren!

Footballist român! Ia aminte, căci tu cazi în multe din culpele enumerate mai sus. Și s'ar putea să te ajungă pedeapsa de 11 m. sau eliminarea, ori unde te-ai afla pe teren...

V. Bănciulescu

Pușchin și sportul

Din declarațiile prietenilor și contemporanilor lui, reese că Pușchin avea o sănătate de invidiat, datorită importanței pe care o acorda exercițiilor fizice. O contribuție serioasă la această problemă, o dă prof. I. M. Sarkizov-Serazini, în revista sovietică „Educație fizică și sport" (Nr. 2 din 1947). Vom extrage părțile mai interesante din această comunicare.

P. A. Pletner scria: „Pușchin era de o putere remarcabilă și la aceasta a contribuit foarte mult gimnastica, pe care o practica de multe ori cu o răbdare de atlet. Oricât de mult și de repede ar fi mers, respirația îi era întotdeauna ușoară și liniștită". Plimbările pe jos pe distanțe lungi, nu numai că linișteau pe Pușkin dar i-au oferit momente de inspirație și creațiuni noui. „Pușkin — scria Annencov — era neobosit în plimbările pe jos și călare dar toate aceste plimbări nu erau lipsite de poezie".

Lui Pușchin îi plăcea mult călăritul. Din amintirile bătrânilor din Chișinău reese că erau zile când Pușchin nu cobora de pe cal. In 1824, Pușchin scria din satul Mihailovca lui D. M. Cneazevici: „Toată ziua călăresc iar seara ascult povestirile bătrânei mele doici". In 1825, poetul scrie prietenului său P. A. Veazemschi: „Iți scriu dela prieteni, cu mâna strivită — am căzut pe ghiață, dar nu de pe cal, ci împreună cu calul; este desigur o deosebire mare pentru amorul meu în arta călăritului"! Călare, poetul a făcut ocolul Crimeei, a călătorit prin Caucaz și stepele Novorosiei.

Pasionat de exercițiile de gimnastică, de plimbările pe jos și călare, Pușchin totuși se deda cu pasiune și celorlalte sporturi. Pușchin trăgea bine cu pistolul și avea obiceiul să se antreneze regulat cu exerciții de tragere. Pușchin poseda bine și arta scrimei. Era unul din cei mai buni elevi ai profesorului Valvilla.

Rămânem mirați de pasiunea sa pentru atât de diferite sporturi, care se bucurau de popularitate pe timpul lui

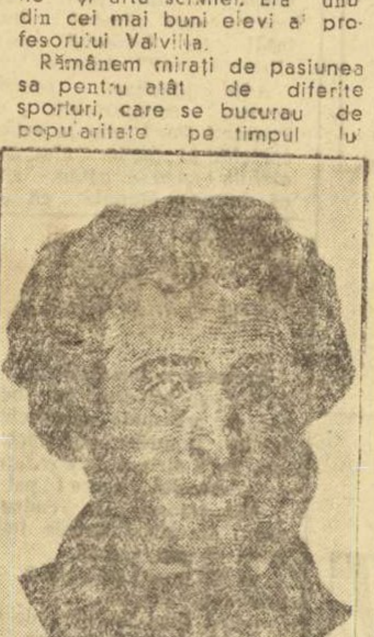

Pușchin. Dar și mai mult, ne mirăm, aflând că Pușchin boxa bine și învăța și pe alții să boxeze.

Prințul Pavel Veazemschi povestește: **„In 1827, Pușchin m'a învățat boxul englez și atât de mult m'a pasionat, că și la baluri provocam pe amatori și neamatori de a boxa; pe aceștia din urmă chiar în timpul dansului. Supărarea generală provocată de atitudinea mea n'a putut să înfrângă în mine conștiința eroismului poetic, transmisă de mâinile credinciosului meu prieten, poet-erou Pușchin".**

Cine l-a învățat boxul englezesc pe Pușchin, care n'a fost niciodată peste graniță? Nu se știe. Pe vremea lui Pușchin, societatea rusă nu știa nimic despre acest fel de sport. Se presupune că Pușchin a învățat boxul după un manual popular englez „Boxing" dela începutul secolului al 19-lea. Acest îndrumător în 4 volume, cu multe ilustrații, a fost tradus în limba franceză în 1824.

Innotător iscusit și încercat, el împărtășea cu plăcere și altora cunoștințele sale. S. M. Suhotin povestește următoarea întâmplare din anul 1835: „Eu cu fratele meu mergeam în fiecare zi să ne scăldăm la strandul de pe râul Neva. Odată, svârcolindu-mă în apă de abia putând să înnot mă pomenesc că un om cu părul creț, cu o voce prietenească și sonoră îmi spuse: „Dați-mi voie să vă arăt cum trebuie să înnotați. Dvs. imprimați mișcări greșite mâinilor; trebuie imitată broasca în mișcările ei". Și omul cu părul creț a început să ne arate mișcările corecte. Era Pușchin!".

Poetul invidia sincer pe Byron, care a trecut înnot Hellespontul. Totuși el era un înnotător eminent. Diferite feluri de înnot, Pușchin le-a învățat după cartea „Arta de a înnota" a lui Tevenot, editată în 1808.

Iată-l, între altele, pe Pușchin și... săritor de pe trambulină. In povestirile lui P. I. Bartenev găsim: „La băile pe care le frecventa, imediat după sosirea sa la Moscova, Pușchin se urca pe treapta cea mai înaltă din baia de aburi, se arunca în bazinul cu apa rece ca ghiața și apoi iar revenea la baia cu aburi".

Când s'a deschis la Petersburg primul patinoar, Pușchin era cel mai des vizitator.

(Prelucrare de V. DELEANU și V. B.)

Sporturile de iarnă văzute de MATTY

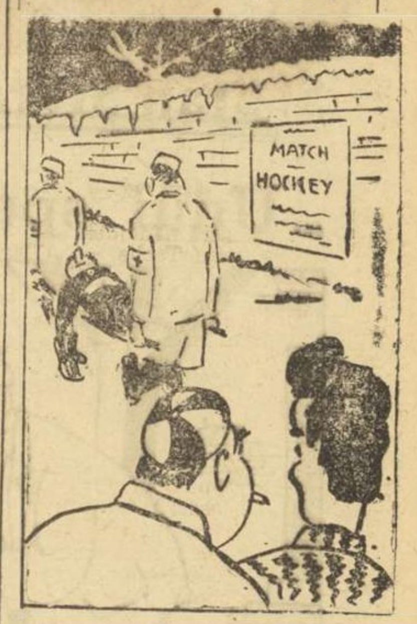

HOCKEY

— Tramvay?
— Nu! Hockey...

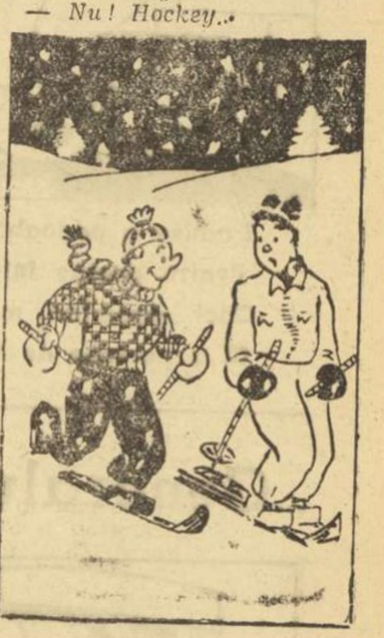

SKI

— Ce te miri? N'am mai făcut sport din copilărie și am rămas cu obiceiul dela trotinetă...

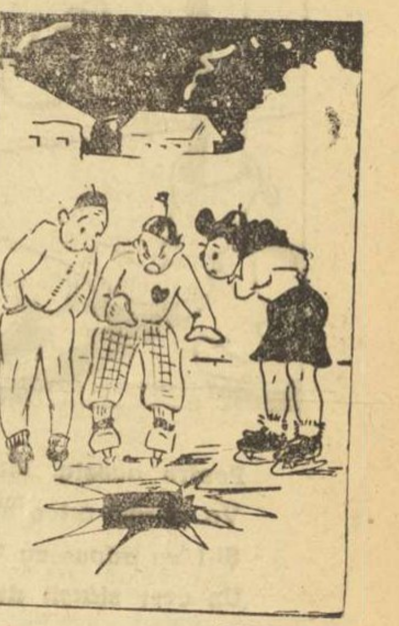

PATINAJ

— Ce să-ți spun? Pentru un profesor de patinaj, înnoată destul de bine...

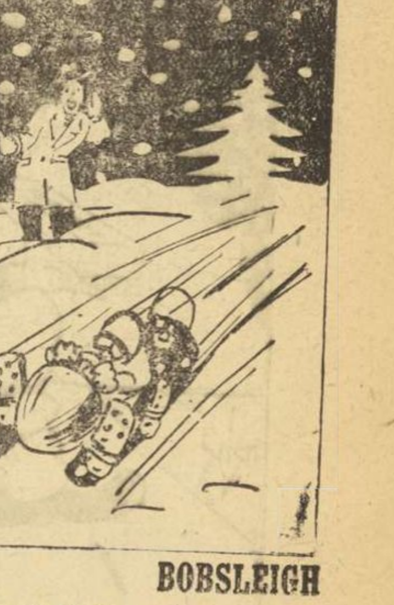

BOBSLEIGH

— Hei! Nu mă luați și pe mine?

Puțin turism

Pe Argeș în sus...

Tainele lui Vlad Țepeș. Fetele din Corbeni. Câte ceva despre „Vulturul Carpaților" și „Vrăjitorul grădinilor"

Drumul până la Curtea de Argeș nu îți spune nimic. Din când în când Argeșul gureș iese în drumul călătorului, privindu-l tremurând din milioanele de ochi strălucitori. Doar în apropiere de oraș privirea începe să deosebească departe, în fund ca niște valuri imense, albastre, zidurile uriașe ale Făgărașului. In stânga, colțul Coziei, drept în față, vârfurile Scării și ale Scăriței, iar în dreapta, ascunse, soldurile Negoiului. Vedere de scurtă durată căci dealurile din spatele orașului încep să se ridice mereu, ascunzând panorama. Un bulevard nesfârșit de lung prejmuit cu vile străbate orașul dela un capăt la altul, urcă și coboară, trece pe lângă Biserica Domnească și se oprește în fața mănăstirii care își descoperă frumusețile printre arbori. Călătorul se va opri întâi la mănăstire și îi va admira exteriorul dantelat, turnurile oblice și mulțimea de artificii care încântă ochii.

Dela Curtea de Argeș la Făgăraș, o cale ferată și un tren în miniatură, stârnesc și curiozitatea și zâmbetul drumețului. Trenulețul e o adevărată jucărie de copii cu o locomotivă slabă și mică, cu niște vagoane de două palme, încât la un moment dat, săcâit de mersul leneș ai vrea să cobori, și să te iei la întrecere cu el până la destinati. O gară care ne-a reținut atia a fost Corbenii. Nu pri clădirea obișnuită sau afluența de oameni. Dar, căutând prin țărani, am descoperit douăete simple, îmbrăcate în mecătoarele costume argeșe. Trebuie să fi avut 17—18. Pline de viață, de sănătate, de o frumusețe sălbatecă. Tacolo l-am întâlnit și pe fiosul Diaconescu, supranumit boieri „Vulturul Carpațilo iar de țărani, „omul carele să vorbească cu boerii". Diaconescu e un munte de o înalt, gros, cu un spate lat Făgărașu. cu ochii iuți și te roșcată. „Vulturul Caților" și primarul comunei ef e mereu la datorie. Când mergând la vale cu Argeșul entru a supune vreo doleanță de-a țăranilor când, urcând ele mai prăpăstioase culmi entru a răscoli pădurile și mna cărările. Un astfel de m rupt parcă din stâncile ce străjuesc Argeșul învolburat, nu putea să fie decât comunist, un făclier al dreptății pentre țăranii Argeșului. Povesa lui Diaconescu, cel mai renumit vânător din regiune, ce țintește din mers sprintene capre negre se confundă povestea fraților săi, țărani asupriți și înflămânziți de boeri și exploatatori și se pierde hăt departe în colbul istoriei, prin vremurile când Vlad Țepeș îmbrătișa munții și-l trăgea în țeapă pe Hamza Pașa, sau își ridica deasupra prăpăstiilor cetatea ale cărei turnuri ruinate privesc și astăzi Negoiul și valea sălbatecă a Argeșului.

Oameni și povești, vechi și noui

Trenulețul a intrat odată cu prima adiere a nopții în vis. Un vis sălbatec, înfricoșător. Argeșul ghemuit, urlă ca o fiară, se izbește de stânci, rupe meu din munți, adâncindu și valea prăpăstioasă la care muncește de mii și mii de ani. Stâncile se înalță abrupte, deoparte și de alta, colțuroase, amenințătoare, întunecate, închizând orice vedere și lăsând numai o ușoară dâră de cer deasupra. Incep cheile Argeșului. In lunecarea lină a trenului, ochiul poate observa năprăznicia naturii. Blocuri stâncoase parcă de abia așteaptă să se prăbușească, iar Argeșul, înspăimântat de munții goi sau păroși, gonește urlând spre liman. Privind înainte, rare ori observi vreo trecătoare plină de albastrul zării. Râul cotește și taie la fiecare pas încât ai impresia că mergi mereu sub un tunel gigantic, că străbați stânci. De abia treci un cot și, uitându-te înapoi, nu observi decât un zid falnic, pentruca, după câteva clipe, linia să șerpuiască din nou și să-ți aducă în față un alt zid de stâncă, al cărui vârf aproape că nu-l zărești. Drum de vis, de sălbăticie, de înfiorare, tăiat de Argeșul înfuriat.

Mergând așa, și-a început Diaconescu povestea satului său, aducând în față vremuri vechi ca ruinele cetății lui Vlad Țepeș, pe care călătorul începe să le deosebească deasupra culmilor.

„Ne spuneau bătrânii fapte vechi, de demult, cunoscute din străbuni și bătrâni, tocmai de pe timpul lui Țeapă Vodă. De atunci ține și povestea satului nostru. Aret Fugea Domnul de Turci și țăranii noștri l-au ajutat să treacă munții în Ardeal prin locuri pe cari nu le cunoștea nimeni. Și când s'a întors a doua oară la domnie, drept recunoștință ne-a lăsat nouă prin zapis stăpânirea munților dintre Valea Argeșului și Valea Topologului. Dar crezi că am tras noi țăranii vreun folos de pe urma lor? Sute și sute de ani, satul nostru n'a scos un lemn din pădurile acestea care se întind cât vezi cu ochii. Numai boerii și chiaburii s'au folosit și s'au îmbogățit an cu an. Da'ncalte s'a terminat. De acum ele sunt ale noastre. Ni le-au dat comuniștii nouă, așa cum era drept și azi suntem și noi bogați, că, mai nu ne vine să credem. Când am văzut cu care e dreptatea și cine luptă pentru ea, n'am mai stat cu mâinile în sân. M'am făcut comunist. Iar lemnele noastre le dăm muncitorilor și ei în schimb ne aduc lumină electrică în sat.

Ei, dar trebue să trecem prin tunel".

Spre Cumpăna

Dintr'odată un munte s'a ridicat în fața noastră. Argeșul speriat se rostogolește prin stânga, spumat și impetuos, chemând parcă oamenii să-i folosească forța. Tunelul prin care trecem e săpat în stâncă, nezidit. Câte o picătură de apă rece înfioară obrajii și mâinile. Când ieșim, toată valea se luminează, se lărgește. Munții Făgărașului se zăresc în depărtare.

Moșul care se urcă în tren lângă noi, cu fața brăzdată de cute adânci, are în figură, în ochi, trăsături de bunătate, de inteligență. Oamenii l-au poreclit pe moș Schițelea „vrăjitorul grădinilor". Mâinile lui osoare lungi, bătătorite, sunt cunoscute peste tot în regiune. Neîntrecut în altoi, moș Schițelea e un adevărat vrăjitor. Pe unde sunt grădini și case împodobite cu verdeață și fructe care mai de care mai frumoase nu se poate să nu fi trecut moș Schițelea cu mâinile lui noduroase.

• Venit de prin regiunea Vrancei a cutreerat toți munții și dealurile din Argeș. Tot vorbind cu moș Schițelea, vrute și nevrute, seara a început să se simtă în aer iar munții se apropiau din ce în ce de noi.

La Buda, începe să se despartă Argeșul. Două, trei case străjuesc în stânga Budei — primul izvor. Puțin mai încolo apare Cumpănița, apoi Cumpăna și în sfârșit Capra, toate cu apă cristalină lăsând să se vadă fundul pietruit și câteodată păstrăvii și lipanii cari trăiesc din belșug pe aici.

Intunericul s'a lăsat odată cu intrarea trenului în Cumpăna. Peste tot munți. 950 m. altitudine. Se împreună mestecenii cu brazii.

Clăbucetul și Făgărașul

Dimineața răcoroasă și senină, te poftește la excursie. Acum poți observa mai bine regiunea Cumpenei. Inconjurată de două ape — Cumpăna și Capra—regiunea pare un fund de căldare cu maluri muntoase. Doar câteva case sunt aruncate în vale. Case primitoare, cu oameni senini și binevoitori.

Drumul spre Clăbucet e monoton, întunecos. Numai pădure și pădure. Brazi și mesteceni care sdrențuesc pânza albastră a cerului. Aproape nouă kilometri merge călătorul prin pădure și deodată lumina îl orbește. Panorama din fața ochilor e înălțătoare. Ai impr sia că poți apuca în pumni Făgărașul, Cozia, Scărița ra, Capra, Negoiul, Moldo stau în față, imenși și cați ca un zid albastru d trecut, valuri împietrite împung cerul.

Sus, mai sus, încep lacurile muntoase: Capra, Bâlea, Călțunul. Apă curată ca albastrul cerului senin. Iar în jos privirea nu se mai oprește. Vezi toată Muntenia și câteodată, când e senin, firul argintiu al Dunării. Sate și orașe, râuri și gârle, câmpuri și ogoare, se întind până departe, departe. Privirea nu se mai satură, aleargă, aleargă, descoperind noui frumuseți în imensitatea panoramei.

Despărțirea de Negoi e grea. Ajuns în vale ai vrea să-i alinți creștetul pleșuv, să-i mângâi fruntea semeață și înaltă. „Noroc măi Negoiule!", a răsunat o voce aroasă undeva. Și uitându-ne înapoi, Negoiul parcă tresărea printre frunzele mișcate de un vânt răcoros și se tolănea pe cer pentru odihnă.

Noaptea, călătorul o să viseze frumuseți stranii, înfricoș toare, iar câte un muncitor timp ce-și fumează țigat va gândi la forța pe poate rebuința om